C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka (2)\Neff_Ondrej-Vrtoch_plukovnika_Wallena.pdb

PDB Name: Neff-Vrtoch plukovníka Wallena
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 22.9.2007
Modification Date: 22.9.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Ondřej Neff
Vrtoch plukovníka Wallena
1.
"K zemi!" stačila vykřiknout Marta a narazila bokem do Chri-se. Ztratil rovnováhu a rozplácl se jak široký tak dlouhý na lesklou dlažbu muzea. Žhavá stuha .energetického výboje pročísla vzduch v místech, kde ještě před zlomkem vteřiny stál.
Nejdříve vnímal bolest: udeřil se do obličeje o roh plastikového soklu, na kterém stál pod průhledným poklopem veliký model bitevníku řádu Ariel 3. Pak zaslechl třesk. Jak jinak, výboj musel něco zasáhnout, a pokud to nebyl on sám, odnesla to nějaká vzácnost z tisícovek exponátů rozsáhlé haly Muzea dobyvatelů v Maskaře. Bolest mu oblévala pravou polovinu tváře znepokojivým horkem a pomalu pronikala do lícní kosti.
"Jsi v pořádku?"
Teprve teď si vzpomněl na Martu. Otočil hlavu. Šíjové obratle mu zakřupaly. To už věděl, že se bude ze země sbírat pomalu a s hekáním, namáhavě jako nějaký robot s ochrnutou kybonikou. Ve svých sto osmnácti už měl nějaké roky na divoké robinzonády.
Rusovláska se krčila za sousedním soklem. V ruce držela služební blaster s oblýskanou emisní trubicí. Chris si uvědomil, že na soklu stojí pravý exponát, žádná maketa nebo model: průzkumná sonda Olaf III., jedna z prvních, která před osmdesáti lety přistála na povrchu Machemu.
Neodpověděl. Pohnul se, a to stačilo rusovlásce jako odpověď. Věnovala se teď útočníkovi., nebo útočníkům. Výstřel padl z ochozu nad hlavním vstupem do haly. Do muzejního ticha se vkradly znepokojivé praskavé zvuky. Marta sebou škubla a namířila zbraň dozadu, do směru, odkud se zvuky ozývaly. Pak oba ucítili pach spáleniny. Výboj zřejmě zapálil nějaký exponát.
To nám ještě scházelo, uvědomil si Chris. Požár! Jakmile čidla ucítí dým, protipožární zařízení zahájí akci. Nejdřív spustí poplach a zlikviduje ohnisko ohně lokálním zásahem; do pěti minut po vyhlášení poplachu musí všichni opustit halu, pak ji zaplní dusivý plyn.
Je to jako ve válce, uvědomil si.
Jako?
Vždyť je přece válka! Spor mezi Ligou a Federací rozdělil Jižní kontinent na tucet mokvavých ohnisek vzájemného vraždění. Maskara ležela naštěstí uprostřed velikého ligistického území, za paterou hrází protivzdušné obrany, v klidu a pohodě. Navíc Liga právě v tomto ohnisku měla navrch a postupně se prokousávala nepřátelským územím k sousední zóně federovaných. Poslední nálet Maskara zažila před osmi měsíci a i ten byl celkem neškodný, bez jiného efektu než psychologického.
"Rudý stupeň poplachu! Rudý stupeň poplachu!" ozvala se automatická ostraha. "Tři sta vteřin do plynového zásahu. Opusťte ohrožený prostor! V klidu sledujte zelené dráhy v podlaze. Cesta k nejvzdálenějšímu východu trvá čtyřicet vteřin. Není důvod k panice. Neziychlujte krok, neutíkejte.
Není k tomu důvod. Kráčejte pomalu a klidně. Dvě stě osmdesát vteřin do plynového zásahu! Opusťte prostor!"
Automatické centrum ostrahy ukončilo slovní část poplachu a spustilo hudbu. Byla vlídně pomalá, ovšem v čemsi nepříjemná. Vybízela k odchodu naléhavěji než slova a její vtíravý rytmus se pleti do kroku těm, kdo by chtěli zrychlit krok.
Chris zapomněl na bolest. Strach ho popadl za osrdí. Za pět minut protipožární zařízení zaplaví prostor dusivým plynem. Co když útočník s touto možností počítal a do výbavy kromě blasteru přibalil i dýchací masku? Stačí mu, aby počkal, a pak je dostane oba. Jeho, plukovníka Chrise Wallena, ředitele Muzea dobyvatelů, i Martu Kanemovou, ostré děvče z agentury Group 4., která všechny ty vzácnosti muzea hlídá, když zrovna má službu a když zrovna není s Chrisem v posteli, přesněji řečeno na tvrdém a náležitě nepohodlném lůžku v přistávacím modulu Bystrý. Pěkný exponát muzea.
Hudba skončila, jako když utne.
"Nechtě toho, plukovníku," ozval se hluboký mužský hlas. Mluvil spisovnou marnili s karackým přízvukem. "Potřebujeme vás živého."
Chris se podíval na Martu. Hlavou mu probleskla jiskérka absurdního sebepoznání: potěšilo ho, že ho někdo potřebuje, i když je to nějaký všivák odnaproti.
"Vstaňte a dejte ruce nahoru. A ta vaše pistolnice ať hodí zbraň do hlavní uličky. Nestane se nic ani jednomu, ani

druhému."
Váhal. .
"Co chcete?" ozval se po chvíli.
Marta užasle hleděla.
"Co se s ním bavíš?" špitla. Netrpělivě potřásl hlavou.
"Potřebujeme vás," řekl neznámý. "Jste stíhací pilot."
"Býval jsem. To už je dávno," řekl Chris.
"Patnáct let není tak dávno. Kromě toho se udržujete v kondici, jak máme ověřeno."
Chris si dodnes rád zalétal na jednomístné Valkýře. Před lety, kdy se Maskara dělila na sféry vlivu Ligy a Federace, dovedla Valkýra v rukou zkušeného pilota odvést kus dobré práce, a Chris Wallen nedostal plukovnickou hodnost a válečný kříž za flákárnu v kanceláři. Jedna taková Valkýra byla ozdobou muzea a právě ji Chris udržoval v provozním stavu.
Všiml si, jak zvláštně se na něho Marta dívá. Fanatická ligistka, bylo jí zřejmě proti srsti, že její milenec a v jistém smyslu i idol vyjednává s nepřítelem. Chlácholivě na ni zakýval rukou. Je to jen na oko, abych získal čas, znamenal ten pokyn. Ve tváři se jí nepohnul ani sval. Nedokáže ji přesvědčit, uvědomil si. Není tak hloupá!
"K čemu mě potřebujete?"
"Chcete dál hnít v muzeu? My vám nabídneme zajímavější práci."
Polkl.
"Nebuď vůl," ozvala se Marta. "Kdyby tě opravdu potřebovali, proč nejdříve stříleli?" "Třeba mířil špatně, aby..."
Chtěl říct "aby mě vystrašil". Nechtěl však před Martou připustit, že by se nechal vylekat jediným výstřelem, on, veterán vzdušných bojů o přechod přes Janinský průliv! A přece tomu bylo tak. Výstřel ho vylekal, vnitřně rozbil a rozvrátil, z osobnosti mu udělal ovesnou kaši. Věděl to o sobě a už také věděl, že neuplyne minuta a poleze po kolenou s rukama nad hlavou a bude blekotat "tady mě máte".
Někde vzadu syčelo hasicí zařízení. Vzduch čpěl spáleninou. Chrisovi se chtělo zvracet, možná, že i z ošklivosti nad sebou samým.
"Jestli vstaneš," řekla, "našiju to do tebe."
"Marto..."
"Myslím to vážně. Víš přece, kdy mluvím doopravdy a kdy jenom tak. Radši tě zabiju, než abych tě viděla... jako sraba."
"Já nejsem srab! Co můžu dělat? Přece tady nezařveme oba..."
"Neposlouchejte ji, plukovníku. Je to blázen, fanatická. Vy jste profesionál. Prvotřídní odborník. Válka je pro vás technický problém. Půlka vašich příbuzných, matkou počínaje, mluvila karacky. Je to jen náhoda, že jste se dostal na stranu Ligy. Jak se vám odvděčili? Penzionovali vás, když jste byl v nejlepší formě, a poslali vás do muzea. Prý jako ředitele, ve skutečnosti jako exponát."
V nejlepší formě... Jak se to vezme. Na létání podle přístrojů byl pořád ještě eso. Na intuitivní navigaci jeho mozek nestačil. Kdo nezačal s výcvikem nejpozději ve dvanácti letech, byl pro intuitivní navigaci mrtvý. Bez plně funkčního brzlíku se nedají ty správné mozkové kapacity rozvinout.
Jenže ve válce se dnes létá jen na intuitivní navigaci...
Všiml si, že se Marta schoulila do klubíčka a ve skrytu těla něco kutí. Je to opravdu fanatická. Co to chystá? Chris se přistihl při pomyšlení, že by měl neznámého dokonce i varovat. To už se někde vlevo ozval hluk, jako by tam někdo kráčel.
Vzduchem sykl výboj blasteru.
Marta vyskočila na nohy jediným škubem pružného těla. Na orientaci jí stačil zlomek vteřiny. Vzduch byl ještě rozžhavený výbojem, světelná stopa rozvzteklených fotonů se tetelila v prostoru. Přímá linka spojovala trosku kybernetického kustoda, kterého aktivovala dálkovým ovladačem, s ústím blasteru nepřátelského střelce... Elektronický zaměřovač by ji musel zaznamenat a analyzovat a umístit do imaginárního prostoru souřadnic a...
Marta ji prostě cítila.
V pudové střelbě vždycky vynikala a nezklamala ani tentokrát.
Zbraň zvedla ani ne do výše obličeje. Stiskla spoušť hned, jak se ústí emisní trubice vynořilo nad okrajem sondy Olaf. Koncentrovaná energie opustila pekelné prostředí akumulátoru. Blesk se zasekl protivníkovi do hrudi. Obrovský žár změnil jeho krev v páru. Hrudní koš se proměnil v přetopený kotel a vybuchl.
Ozval se ošklivý zvuk, jako kdyby někdo hodil do ohně kaštan, veliký, inu, jako hrudní koš dospělého muže.
Stál, jak se dalo čekat, na galerii. "Svým komunikátorem byl napojený na přerušený okruh signálního zařízení. Když zemřel, držel v jedné ruce blaster, v druhé mikrofon. Výbuch byl tak silný, že ho zbavil života okamžitě. Odhodil ho na zeď, od ní se odrazil zpět na zábradlí, kde se zachytil bezvládnými pažemi a pcxiklesávajícími koleny. Jeho srdce, výbuchem utržené z tepen a žil, spadlo dolů na podlahu haly dřív, než se tělo sesulo na kovový rošt galerie.
Při tom pohledu by se Chrisovi nejspíš udělalo špatně. Nad hlavou mu však zasyčely plynové hubice protipožárního zařízení. Jeho poslední pohled patřil Martě. Klesala k zemi, v poslední chvíli se dotkla jedné z nohou sondy Olaf, zašátra-la po ní prstem, svaly jí však definitivně vypověděly službu a pak už byla tma.
2.
"Je válka, plukovníku," říkala Izabela Lebenzonová, poručík vojenské kontrarozvědky. "Záleží na každém detailu. Nevzpomenete si na něco... co by nás dovedlo aspoň trochu dál?"
Standardní vojenská kancelář. Psací stůl posetý ušmudlanými vidprinty. Oráklový terminál, směšně designovaný podle zastaralé módy všudypřítomné aerodynamiky, která se vracívala s protivnou periodicitou tří desetiletí, jak si Chris pamatoval. Na stěně kalendář, tri-di náborové plakáty. Zažloutlý lumifor byl začernalý v místech, kde ve stropě vězela

mřížka klimatizačního zařízení.
"Ne," řekl Chris.
V rukou držel vidprint, označený nápisem PŘÍSNÉ TAJNÉ. Příšerně reálný tri-di portrét mrtvého muže, otevřené oči upřené někam do stropu. Chrise napadlo, že ten člověk neměl srdce ještě dávno před tím, než mu ho výbuch vyrval z těla. Až komicky zosobňoval představu zabijáka. Registrační úřad ho choval ve záznamech pod jménem Luis Miller, obchodník s transformační bionikou, 46 let, svobodný. A tak dále, litanie nic neříkajících údajů. Nebýt mrtvoly na galerii Muzea dobyvatelů, měl tento Luis Miller stejnou fakticitu jako červená Karkulka. Ví se o něm kde co, bohužel však neexistuje.
"Tak znovu," řekla Lebenzonová. "Včera po čtrnácté hodině jste zahájil pravidelnou obchůzku muzeem za doprovodu ozbrojeného strážce agentury Group 4 Marty Kamenové."
Chris přikývl.
"Obhlídka muzea patří k rutině každého strážce. Často jste strážné doprovázel?"
Často nejenom když měla službu Marta, pomyslil si Chris.
"Občas."
"Co znamená občas?"
"Ne vždycky."
"Byla v tom 'občas' nějaká pravidelnost, nebo snad řád?"
"Ne."
Mrkla stranou na nějaký vidprint, trvalo to mžik, pak se k němu zase obrátila. Díval se jí do klidných modrých očí. Byla to rozhodně pěkná ženská, třebaže nejspíš nesnadná k naftiknutí. Přes pracovní stůl asi viděla příliš mnoho chlapů sesypaných do neúhledného uzlíčku, než aby chovala k tomuto plemenu úctu, natož pak obdiv a už vůbec ne touhu podrobit se.
Z toho jediného mrknutí Chris pochopil, že ho ta svině má jako mouchu na talíři. Někde ho něco měřilo a zkoumalo a čichalo a z toho, co načichalo, poznalo, že lže. Odedávna se tomu "něčemu" říkalo "lžidetektor".
"Tak dobře. S Martou spím. Občas spolu chodíme do Bystrého. Přistávací modul. Exponát muzea. Zaručeně bez odposlechu."
"Občas je co?"
"Často."
"Stejná otázka."
"Pokaždé, když má Marta službu. Poslouchejte, tohle je mezi námi, já nechci, aby..."
"Nezáleží na tom, co chcete, pane plukovníku. Tohle je úřední vyšetřování a vedu ho já."
"Marta je civilní osoba..." -
"Její zaměstnavatel uzavřel s armádou kontrakt. Odbočili jsme, takže k věci. Jakmile má Kamenová službu, opouštíte svoji pracovnu a souložíte v jednom z exponátů. Souložíte i jinde?"
"Poslyšte, tohle..."
"Kde ještě souložíte?"
"Jděte se bodnout."
"Odmítáte spolupracovat?" zeptala se ho ostře. "Nebo jste prostě jen hlupák, ješitné mužské hovado?"
"Nemáte právo se mnou takhle mluvit."
"Víte dobře, že mám všechna práva. Jsme ve válečném stavu. Jste oběť pokusu o vražedný útok, který se odehrál za nevysvětlených okolností. Útočník nejdříve střílel a když nezasáhl, dal vám jakýsi návrh. Proč nezasáhl?"
"Stačil jsem včas uskočit."
"No ovšem, s vašimi reflexy..."
Měla pravdu. Dopoledne strávil v hlavní hale. Nebylo mu dobře při pomyšlení, co se tu včera dělo. Pořád si tu scénu v hlavě přehrával jako video s nekonečnou smyčkou. Ten chlap stál na ochozu a měl ho na mušce. Marta vykřikla a varovala ho. Tvrdila, že ho zahlédla. Proč se vrah lépe neskrýval? V muzeu měl stovku příležitostí, kde se schovat.
Nakonec začnu Martu podezírat, uvědomil si Chris. Zrovna Martu, jediného člověka, kterému na světě mohl důvěřovat. Báječná holka... Odešla od milence, nikdy neotravovala, nena-léhala na rozvod, přizpůsobila se Chrisovu časovému rytmu...
"Myslíte, že se to může stát znovu?"
Uvědomil si, že má strach. A hned taky pochopil, že to o něm Lebenzonová ví.
"Musíme přijít na to, proč to všechno bylo tak, jak to bylo. Je vám jasné, pane plukovníku, že jste pod dohledem?"
"Ovšem," řekl a sklonil hlavu. Pak ji zvedl. "A Marta?"
Lebenzonová chvilku přemýšlela.
"Zatím ji neodvoláme. Jak víte, souběžně probíhá běžné policejní pátrání. Oficiálně šlo o ozbrojenou loupež. Ostraha lupiče zabila. Takové věci se stávají. Nikdo nemusí vědět, že takzvaný Miller byl zabiják Federace."
3.
Pomilovali se. Nervozita se projevila na Chrisově kondici. Marta byla dost taktní na to, aby ho nekonej šila, natož aby ho ujišťovala, jak byl skvělý. Ležela na posteli v laciném hotýlku na kraji Maskary, nakrátko střižené rusé vlasy vtištěné do podušky jako zrezivělou drátěnou štětku, ruce za hlavou, oči upřené do stropu čmouhatého rozmazanými pavučinami.
"Od pondělka je zdvojená ostraha," řekla najednou.
"Budete hlídat ve dvou?" ujistil se Chris, jestli dobře slyšel.
"Jo."

"Co je to za pitomost?"
"Muzeum patří ministerstvu války. Všechny vojenské objekty mají zpřísněný režim."
"Který idiot si to vymyslel?"
"Válečná rada. Na frontě to nějak jde od deseti k pěti. Šaškováním v zázemí to chtějí zachránit."
"Ze zpráv to tak nevypadá."
"To nikdy tak nevypadá. Vítězí se, dokud nepřátelské jednotky nepochodují po hlavním náměstí. Pak se oslavuje osvobození."
"Hlídka ve dvou..." opakoval Chris zamyšleně. "Bude to taky ženská?"
"Ty prasáku," obrátila se k němu vlídně. Zalichotila mu tím, ať už záměrně nebo bezděky. Po tom, co se tu před krátkou dobou odehrála měla spíš důvod k konickému komentáři. Pak zvážněla.
"Co je?" ptal se. Pak ho něco napadlo. "Třeba... nastrčili fízla. No ovšem, bude to kontráš, ten druhý."
Znovu se převalila na záda. Mlčela.
"Ty o tom něco víš," řekl.
Marta byla tajnůstkářka. Dovedla být otevřená, někdy mu o sobě říkala věci, které slyšet ani nechtěl, jindy zase zamlčela důležitá fakta, zametala nepříjemnosti pod rohožku pod pitomou záminkou, že ho do nich nechce zaplést.
"Ten chlap..." začala. Pak znovu zmlkla.
"Atentátník?"
"Jo. Jmenoval se Lavaron."
"Žádný Luis Miller..?"
"Ne," přisvědčila Marta. "Lavaron, Ahmed. Agent akčního oddělení strategické rozvědky."
"Tak moment," řekl Chris. "Ty myslíš... naší strategické rozvědky?"
"Jo," odpověděla stručně.
"Chtěl mě zabít jeden z našich?" řekl nevěřícně.
"Jo," opakovala.
"To je blbost."
"Snad," řekla. "Bohužel pravdivá."
"Jak to víš?"
"Leccos se povídá," odpověděla neurčitě. "Nemusí to být pravda... To, co se povídá v kantýně u nás ve firmě, není vždycky pravda."
"Přece se nepodělám z toho, co se povídá u vás v kantýně," -řekl přiškrceným hlasem.
Už byl podělaný.
Věděla to.
"Proč by ses měl podělat?" řekla nepřesvědčivě a nepřesvědčeně. "Jsou to jenom řeči. Snad jsem ti o tom ani neměla říkat."
"Jsem ti vděčný," zalhal. "Je moc dobře, žes mi to řekla."
Mlčeli. Když se ozvala siréna protileteckého poplachu, měl z toho dokonce chvilku radost. Rozhovor se dostal na tak tenký led, že každý zásah zvenčí pro něho znamenal záchranné lano. I kdyby to měl být nálet. Chvatně se oblékali.
"To je bordel..." nadával, poskakuje najedná noze, zatímco se marně snažil druhou nohu nasoukat do zašmodrchané nohavice. "Po tak dlouhé době nálet! Co dělá to naše blbý intuitivní letectvo? To bylo keců o převaze ve vzduchu..."
"Letectvo dostává zabrat," řekla. Oblékla se a pokusila se Chrisovi pomoci. Vztekle se jí vyškubl. "Jen za včerejšek tři ztráty. Piloti zahynuli. Dvanáctiletí kluci."
"Jak je to možné? Federace nemá intuitivní technologii."
"Zato má dobrou protivzdušnou obranu."
"Tvrdilo se nám, že intuitivní technologie zničí každé pozemní palebné stanoviště. Stačí pomyslet a rakety letí přímo na cíl. Tohle nám říkali, když nás, zkušené fronťáky, posílali do starého železa," dodal vztekle. To už klusali chodbou k protileteckému krytu. Zdaleka nebyli sami. Vzduch byl hustý, bylo patrné, že prchající se nestačili osprchovat a nebylo zapotřebí citlivosti psího čichu k rozpoznání, čím se až dosud zabývali.
"To je právě ta záhada," říkala Marta. "Kontráši jsou jako vzteklí. Už vyhodili tři ředitele odborů a jednoho náměstka ministra dnes ráno popravili za velezradu. Podezírají každého."
Zastavil se. Zezadu do něho někdo vrazil a zasypal ho nadávkami. Marta ho popadla za ruku a táhla za sebou.
"Pojď, prosím tě," řekla podrážděně.
"Podezírají... taky mě? Nositele válečného kříže?"
"Náměstek měl tři," odpověděla stroze. "Poběž, nebo ti ještě někdo nafackuje."
Kdybych jí to pořádně udělal, nikdy by se neodvážila něco takového říct, pomyslil si trpce. Jenže já jí to udělal blbě. Nebo spíš vůbec ne. Zatracenej život blbej.
Pak si připomněl, že ho někdo chtěl zabít. Že někdo riskoval život, aby ho zabil.
Vždyť je to vlastně vyznamenání, v jeho věku a postavení ředitele muzea vlastně lepší než válečný kříž!
To pomyšlení mu téměř zlepšilo náladu.
4.
Na nějaké výlety do Bystrého nebylo pomyšlení.
Během několika dní se ostraha muzea nejen zdvojnásobila, byla teď posílena dokonce o dva další strážné, nasazené k obchůzkám, a parta techniků namontovala do všech prostor tři vzájemně nezávislé okruhy dálkové kontroly.
"Máte tady zbraně," vysvětloval Chrisovi šéf technické skupiny, civil v hodnosti kapitána.
"Jsou to jenom exponáty," namítal Chris.

"Spousta jich je v operačním stavu," trval na svém kapitán.
To byla pravda. Žádné modely, opravdovské a funkční exponáty byly hlavním lákadlem pro návštěvníky muzea. Stíhací Valkýra patřila k největším lahůdkám a kolem ní bylo vždycky hejno zvědavců. Vyptávali se, jestli může ještě létat a jestli rakety pod křídly jsou pravé a jestli ty pogumované čmouhy vedoucí k vratům haly jsou jen dekorace, dobrá pro důvěřivé hlupáčky, nebo jestli se letadlo někdy taky dostane do vzduchu.
Valkýra připoutala samozřejmě pozornost i pana kapitána. Skákal vzteky dva metry do výšky, když zjistil, že nádrže jsou plné a systémy pod proudem.
"Vy jste se zbláznil! Tohle musí přestat! Okamžitě sem pošlu techniky, aby..."
"Tak dost!" Sáhl Chrisovi na bolavý zub. "Mám povolení od pana ministra. Tohle je náš nejlepší exponát."
"Nebezpečná zbraň!"
"Proto se lidem líbí."
"Nestrpím, aby v době války byl někde veřejně k dosažení zbraňový systém..."
"Vy tady nemáte co poroučet, kapitáne. Muzeum je odloučená vojenská jednotka pod mým velením a mou plnou odpovědností."
"Já jsem odpovědný za bezpečnost!"
"Jste odpovědný za ostrahu budovy a její kontrolní systémy. Do exponátů vám nic není."
"Budu si na vás stěžovat, plukovníku!"
"Já na vás podám žalobu vojenskému prokurátorovi za porušení subordinace!"
Valkýra se nad nimi tyčila jako dravý pták, ježatý hlavněmi, ernitory a raketami. Tohle nebyla žádná hračka pro patnáctileté kluky. Ty jejich "létající hlavně", bez aerodynamické elegance, podobné nějaké zčernalé trosce tryskového motoru s pilotní bublinou, vypouklou jako bradavice...
Letadlo dodávalo Chrisovi sebevědomí. S Martou někdy selhal v posteli, v kabině Valkýry s ovládacími rukavicemi na rukou nikdy. Tam nahoře, v symbiotické jednotě se strojem, se cítil jistý a neporazitelný.
Jen jedinou porážku zažil: porazil ho čas a technický vývoj.
Kapitán se navztekaně vzdálil a rozséval kolem sebe hrozby jako nějaký čaroděj huhlající svoje zaklínadla. Marta toho dne neměla službu, muzeem rázovali ozbrojení chlápkové, které Chris nikdy neviděl, nějací ulejváci, kteří by správně patřili na frontu a do uniformy bezpečnostní agentury se schovali jako slimáci do ulity.
Chris se za ním díval. Hala byla prázdná, kdo by měl v dnešní válečné době náladu na návštěvy muzea. U stropu šuměla klimatizace. Odkudsi zněly pravidelné kročeje strážců.
Po kovových schodech vystoupil na galerii a vešel do spojovací chodby. Vrátil se do své pracovny.
Tiše za sebou zavřel dveře. Zahleděl se nad svůj psací stůl: v dubovém rámu pod sklem tak čistým, že se jeho hmotná podstata dala jenom tušit, zářil na modrém sametu válečný kříž. Chris měl povícero řádů a medailí, ovšem válečný kříž, inu, to byl válečný kříž.
Sáhl po telefonním sluchátku. Dřív, než stačil přístroji říct, s kým chce mluvit, ozval se bzučák.
"Muzeum..." ozval se komisně. Když tu nastoupil do funkce, někdy ironicky uvažoval o tom, že on sám se hlásí jako muzeální exponát. Pak si zvykl.
"Chrisi..." zaslechl Martu. Zdálo se mu, že vzlykla. "Zaplať bůh..."
"Co je?"
"Žiješ. Bála jsem se... že tě už dostali."
"Kdo?"
"Kontráši. Mají tě na seznamu."
"O čem to mluvíš?"
"Hlavní štáb nechal vypracovat seznam podezřelých osob. Vědí, že devadesát devět procent jmen na seznamu patří nevinným lidem. Nechají zlikvidovat všechny. Teče nám do bot. Ti nevinní... To je kalkulovaná ztráta,, rozumíš? Tak to chápou oni. Jako když generál velí k ofenzívě. Také ví, že dvacet procent vojáků zaplatí životem za vítězství."
Drmolila, sotva jí rozuměl. Zdálo se mu, že si ty řeči předem připravila.
"Zrovna tady byl jeden takový pitomec od nich," řekl stroze, jak se patří mužně. "Vyrazil jsem s ním dveře. Běžel pryč a byl takhle maličkej."
"To vůbec nic neznamená."
"Jak to víš?"
"Říkají tomu Operace 'Očista'. Museli mobilizovat i veřejné bezpečnostní složky, policii i agentury. Vymysleli si tucet různých pitomých záminek. Jenže já znám pravý důvod. Mám styky, rozumíš?"
Žárlivost ho píchla u srdce. Dovedl si představit pravou povahu těch styků.
"Co mám dělat? Dát si nohu za krk?"
"Zdrhni."
"Tím bych přiznal máslo na hlavě. Marto, tohle je věc vojenské cti!"
"Hovno. Tady jde o kejhák. Až válka skončí, vrátíš se. To už budou vědět, kdo udával naše ubožáčky Federaci."
"'Neznáš armádu. Nikdy mi nezapomenou, že jsem dezertoval."
"Co ti můžou udělat? Potrestají tě... Třeba z tebe udělají ředitele muzea."
"Nedělej si ze mě srandu!"
Co když ona... je agent Federace? Co když Marta pracuje pro druhou stranu? Neříkala něco o nějakých příbuzných... nebo milencích... Vždycky toho tolik navykládala...
Venku zaslechl kroky.
"Co se děje?" ptala se Marta. "Nějak divně dýcháš."

"Někdo je za dveřmi."
Držel sluchátko u ucha, volnou rukou otevřel zásuvku a sáhl po blasteru, který tam ležel na složce jakýchsi lejster, stejně tajných jako zbytečných. Byl to vzor dvacet let starý, trochu těžký a zbytečně velký, zato spolehlivý. Pohlédl na indikátor a zaklel.
"Chrisi..."
"Mám úplně prázdnou zbraň. Ještě včera jsem ji kontroloval... Někdo musel zkratovat aku!"
"Vidíš? Už si to připravili dopředu. Uteč!"
"Cekají přede dveřmi..." zašeptal. Ohlédl se. "Počkej..."
Položil sluchátko na desku stolu a kradmými kroky se přemístil k oknu. Podíval se ven. Ulice byla prázdná, ministerstvo vnitra omezilo provoz na nejnutnější minimum. Dva černé glydery stály u protějšího chodníku, nenápadné a sympatické jako masařka na dortu. Vrátil se k telefonu.
"Marto?"
"Chrisi! Tak co?"
"Jsou taky venku." Přál by si, aby byla s ním, mladá, pružná, silná, ozbrojená, sakra, ozbrojená!
Venku se znovu ozvaly kroky... Vzdalovaly se. Naděje se mu rozhořela v hrudi.
"Jdou pryč," řekl Martě.
"Chtějí tě vylákat ven. Nejspíš se pokusí zinscenovat nehodu. Není pravděpodobné, že tě zabijí v kanceláři. Říkal jsi, že jsou venku. Kolik jich je?"
"Nevím. Čekají tam dva glydy."
"Dost na dopravní nehodu. Poslyš, Chrisi, co ta tvoje Valkýra?"
"Co by s ní bylo?"
"Je schopná letět?"
"Samozřejmě. Právě kvůli tomu jsem tu měl výstup s..."
Přerušila jeho žvanění.
"Uleť!"
"Zbláznila ses?"
"Nic jiného ti nezbývá, než uletět. Tady tě dostanou dřív nebo později. Venku... máš naději."
Je to provokace, napadlo ho. Ta holka ho chce přimět k dezerci.
Jednotlivé díly skládačky do sebe začaly zapadat s úděsnou samozřejmostí. Ty její styky... Zaslechla něco v kantýně? Nesmysl. O takových věcech se v kantýně nemluví. Dostala instrukce. To ona pracuje pro kontrarozvědku. Popravili náměstka... Proč by neměli udělat totéž šéfovi kontrarozvědky? Na frontě to jde mizerně, nějaký obětní beránek se najít musí. Tohle šéf kontrarozvědky dobře ví. Potřebuje výsledky. Musí najít škodnou. A ne nějaké šupáky, malé ryby. Plukovník Chris Wallen, nositel válečného kříže, hrdina a populární osobnost, to už je něco!
"Jsem voják," řekl škrobeně. "Svoje stanoviště neopustím. Muzeum je samostatná jednotka. Nebojová, ale je to jednotka, voj enský útvar. A j á mu velím!"
Praštil sluchátkem. Třásla se mu kolena. Uvažoval, co udělá. Doufal, že se Marta ozve znovu. Telefon však byl němý.
Vyšel na chodbu. Byla prázdná. Otevřenými dveřmi se ohlédl dovnitř pracovny. Spatní stůl a nad ním zarámovaný válečný kříž. Zavřel dveře a šel dál.
Čekali na něho na galerii. Byli tři, kdepak zůstal ten čtvrtý?
"Skočte," řekl jeden z nich, podsaditý, černovlasý kudrnáč s makovou bradou. "Nehoda. Bude to tak nejlepší jak pro vás, tak pro nás. Pohřeb s vojenskými poctami. Válečný kříž ponesou na podušce za rakví.f'
Podcenili ho. Neuvědomili si, jak moc je v koutě a jakou sílu mu dodalo poznání, že Marta nelhala, že ho nezradila, že mluvila pravdu, když ho varovala před zradou.
Bočním kopem joko-geri nabral kudrnáče pravou nohou do břicha. Odletěl jako nakopnutý polštář a už se řítil zády po kovových schodech. Následovalo empi, úder loktem do obličeje muže, který stál z druhé strany. Něco křuplo, obličej se zalil krví a muž padl jak snop. Ten třetí byl velmi mladý, výrostek se světlými ježatýrni vlasy. Sahal po zbrani, když se Chrisovi podařilo přemístit těžiště těla na pravou nohu. Zbraň opustila pouzdro a už tu byla špička levé nohy, přesně mířený přímý švihový kop mae-geri keage. Blondýnek měl pootevřene ústa; jeho škoda. Jistě přišel o několik zubů a možná i o špičku jazyka. Takové věci se též stávají. Když letěl k zá-bradí? pustil zbraň. Byl dost vysoký a zábradlí dost nízké. Převážil se a vypadl do prostoru haly.
Chris se sehnul a sebral zbraň. Tenhle blaster měl aku v pořádku, samozřejmě. Rozhlédl se kolem sebe. Někde musí být ten čtvrtý...
Seběhl ze schodů. Opatrně překročil kudrnáče, ponořeného do hlubokého bezvědomí. Marta měla pravdu. Jediná úniková cesta vedla nahoru, do vzduchu.
Musel se dostat k Valkýře.
S kamarády ze staré letky často diskutoval o šancích letadel nového a starého typu. Podle papírové formy neměla Valkýra víc naděje než ta pověstná sněhová koule v pekle. Byla tady četná "jenže". Záleželo na tom, kdo měl ruce v ovládacích rukavicích, to především.
Vzadu v hale se něco pohnulo. Čtvrtý strážný musel slyšet hlasy a hluk zápasu. Ukryl se a číhá v záloze. Musím být opatrný, říkal si Chris.
Rozhlížel se kolem sebe. K největším exponátům patní modul Bystrého. Nemohl si nevzpomenout na Martu a na chvíle, které spolu uvnitř strávili. Někdy setsakra dlouhé chvíle... Sondy, letouny, navigační agregáty. Ve vzduchu příjemná vůně plastiku a mazadel, všechna technická muzea tak voní.
Tamhle je.

Vypálili oba najednou. Bezvýsledně. Chris slyšel z protivníkovy strany nějaké brebentění. No ovšem, kamarádíček volá posily....
Rozběhl se k Valkýře. Než se k ní dostal, strážný po něm třikrát švihnul. Vzduch teď čpěl ozónem a spáleninou. A už tu byla Valkýra, navyklými pohyby sevřel madla žebříčku, vyšvihl se nahoru, kopnutím žebříček odhodil. Záře vytryskla z palubní desky ve stejné chvíli, kdy se mu nad hlavou uzavřel pancíř. Aktivace vrat... pomyslil si, když vrážel ruce do rukavic. Jedna červená kontrolka se změnila v zelený plamínek naděje. Vrata byla volná. Po levici mu ožily obrazovky vnějšího pohledu. Viděl, jak z obou stran běží ke stroji muži se zbraněmi v rukou a pálí, seč mohou. Na obrněný plášť stíhačky síla jejich blasterů nestačila.
Motory zabraly a podvozek se odlepil od země ještě dřív, než se stroj ocitl mezi vraty.
5.
Obloha byla jako vymetená. Flotila byla buď na frontě nebo ve strategické záloze či v opravárenských docích. Chris se ušklíbl při představě, co se asi děje v řídícím sále. Informace o průserech pronikají nervovou sítí armády s nadsvětelnou rychlostí.
"Chrisi..." ozvalo se mu ve sluchátkách.
"Marto!" Zajíkl se. "Já... Já jsem tě podezíral. Děkuju ti. Vyvázl jsem o vlas. Oni mě chtěli fakt zabít... Já..."
"Ještě z toho nejsi venku, Chrisi."
"Jak to, že tě mám na příjmu?"
Chvilku mlčela.
"Předvídala jsem, že se to stane... Připravila jsem se."
"Tys to věděla?"
"Už pár dní."
"Proč j si mi nic nerekla?"
"Nechtěla jsem ti dělat starosti."
Bezcílně opisoval kruh o poloměru pětadvaceti kilometrů. Gravitony rušily odstředivou sílu v dvacetiprocentním režimu. Cítil se volně... fyzicky vzato. Zato duševně!
"Měla jsi mi to říct."
"Ano. Udělala jsem chybu. Snad... Snad budu mít šanci se ti omluvit. A odškodnit tě."
Nafajtiibní desce zaplála varovná červeň.
Jako když smázne školní tabuli, obsah Chrisovy mysli se změnil. V lebce mu teď vězel válečný stroj, kompjůtr spojený se systémy letounu.
"Bandité," řekl věcně. "Už jdou po mně."
"Aktivuj mapový skříň. Downloadem jsem ti tam poslala poslední stav protivzdušné obrany."
Poslechl. Nemělo smysl se ptát, kde k těm datům přišla. Musel ji brát tak, jako by byla standardní řídící orgán, nic jiného mu nezbývalo.
"Pěkně děravá."
"Jo. Jsou to stanoviště intuitivních děl."
"Federace už má tuhle techniku taky?"
"Jenom pozemní. Nedokázali ji miniaturizovat. Střílejí dost přesně, ujišťuju tě."
"I v těch dírách?"
"Tam ne. Tam musíš letět."
Nabral kurs. V několika vteřinách se dostal do modré letové hladiny. Krajina pod ním rychle ubíhala. Pro jistotu spustil i tradiční prostředky detekce, neutrinové měřiče a starý dobrý penetrační radar.
To už tu byl první bandita. Nepřítel... se stejnou uniformou a stejnými markingy, jaké nosil on sám!
Představoval si hlaďounkou tvář klučiny nebo dívenky uvnitř bubliny přilípnuté k neforemnému tvaru létajícího stroje. Přístrojová výbava byla zcela jiná, než na jakou byl zvyklý on... Taková, na jakou by si nezvykl nikdy.
Hezky barevná. Veselá. S medvídky, liškami, jablíčky a oříšky. Veverky po sobě házely šiškami. Palebná přehrada měla na přístrojích těchto strojů podobu neprostupného lesa. Na obrazovce hezky svítilo sluníčko, při vyšším stupni ohrožení připluly mráčky.
A tam dole? Protiletadlovci Federace?
V jejich kabinách to nejspíš vypadalo podobně. Možná... místo medvídků jezevci, místo lišek ježečkové, místo šišek bukvice... Všechny herní automaty byly podobné!
S banditou v zádech se Chris hnal v divokých křivkách klikatého kurzu. Chlapeček či holčička, zkrátka to dítě, které mu šlo po krku, intuitivně počítalo s reakcemi a strojem jiného typu. Chris i Valkýra byli pomalí ve srovnáním s tím, na co bylo "to" vzadu zvyklé. Těžké balíky energie proto prolétaly podél boku Valkýry, aniž by napáchaly nějakou jskodu. Ovšem blížily se.
Pak se to stalo.
Na obrazovce s mapou, kterou Chris získal od Marty, se nedělo nic. Zato starý dobrý detekční skříň zazářil, jako by se na něm rozsvítil vánoční stromeček. Kde se vzala, tu se vzala, protiletadlová baterie Federace vypálila ze všech hlavní, řečeno postaru. Síla exploze div nesmetla Valkýru s oblohy.
Ubohý bandita zmizel, proměněn v subatomární částice.
"Jsi v pořádku?" křičela Marta.
"Jo..."
"Vrať se. Tamtudy nepřeletíš. Zkus to vlevo. Tam máš na mapě úžinu, vidíš ji?"
"Já už těm tvým mapám nevěřím..."

"Musíš to zkusit."
Mělapravdu. Proti němu vyletěli teď už skuteční bandité, stíhací Federace. Stiskl levou pěst a letoun se naklonil do nového směru. Oči upíral na cílovou oblast a v periferním vidění vnímal několik teček, které se blížily z prostoru severně od Maskary. To byla ligistická stíhací letka, která se ovšem pustila do boje s federálními stihači. Tihle hoši mají zatím o zábavu postaráno a snad nebudou otravovat, zadoufal Chris.
V krátké době se dostal k úžině. I tam se hra opakovala. V místech, kde oficiální mapa ukazovala volný průlet, se strhlo peklo. Chris musel ze sebe dostat všechno, co v něm vězelo, a ještě něco navíc, o čem neměl ani tušení, že v něm je, aby prokličkoval sloupovím katedrály smrti, kterou kolem něho v několika vteřinách vystavěli federální protiletadlovci. Spustil se až téměř k zemi, snad dokonce i ťukl křídlem do nějakého emitoru, kontakt s hmotou tam rozhodně byl, ale i tak hrozivou situaci zvládl. Psychicky se pohyboval v jakémsi dušeprázdnu, jednal jako stroj bez emocí, bez odvahy i strachu, dělal to, co musel a veškerou kapacitu nervové soustavy vyhradil tomuto úkolu.
Proto přežil.
Když se vzpamatoval, s úžasem zjistil, že se vrací k Maskare.
Strach mu padl na záda jako leopard. Marně několikrát za sebou stiskl ovládací rukavice. Stroj neposlechl a letěl dál, vstříc kontrášům a soudcům a popravčí četě.
6.
"Jsem vzdušný kontraadmirál Leopold Wolfgang Gale," představil se ten muž.
Představil se, a přece ho Chris znal, přinejmenším od vidění.
Vždyť to byl ten kapitánek od kontrášů, kterého vyhnal z muzea, protože se nejapně choval k jeho Valkýře!
Zjevením tohoto muže se završil řetězec překvapení, který začal ve chvíli, kdy Chrise přestaly poslouchat ovládací rukavice.
Brzy bylo jasné, že Valkýru ovládá někdo zvenčí, že má stejně málo autonomie jako cvičný cíl. Chris se při tom poznání zpotil tak, že mu pot málem tekl ven přes límec kombinézy. Sotva mohl dělat něco víc, než jektat zuby. Na obrazovkách viděl doprovod, letku stihačů, která se odpoutala od střetnutí s protivníkem a připojila se k jeho stroji. V prvních vteřinách čekal, že ho sfouknou s oblohy. Nestalo se to. Ke klidu tím nepřispěli. Bylo mu jasné, že ho chtějí doprovodit zdravého až na zem, jako spěšnou zásilku do laskavých rukou vyšetřovatelů kontrarozvědky.
Rád by navázal spojení s Martou. Neměl však nejmenší tušení, na jaké frekvenci vysílala. Dal by za to všechno, i svůj válečný kříž, kdyby se ozvala a mohl ji varovat. Sluchátka však jenom suše šuměla. Slova "musíš to zkusit" byla poslední, která od ní slyšel.
Přistál na polním letišti dvě stě patnácté. Personál se k němu choval se stejnou věcnou lhostejností jako ke kterémukoli jinému pilotovi, který se vrátil z akce. Samohybné plošiny s kontrolními roboty se ujaly Valkýry a on se ubíral go vratkých nohách ke glyderu řízenému fešáckou brunetou. Široko daleko žádný krysí kontrášský čumák. Nechtějí dělat rozruch na letišti, aby nepřidávali chlapcům starosti, vysvětloval si to Chris. Oknem glyderu zahlédl ty chlapce... Piloti stíhacích strojů hráli prastarou míčovou hru zvanou vybíjená čili vybika. Jednou ho trefili míčem do nosu tak silně, že se bolestí rozplakal. Ostatní mu strouhali mrkvičku a vyplazovali na něho jazyk.
Glyder minul budovu řídícího střediska a zahnul po úzké stezce mezi řadami kopečků podzemních hangárů. Na konci stezky stál nevelký domek s anténním systémem na střeše.
Tohle byla nepochybně kontrášská záležitost.
Bruneta zastavila, Chris vystoupil a vzájemně si zasalutovali s komickou vážností vojenských marionet, zavěšených na neviditelných vláknech předpisů.
Ohlásil se strážnému o vchodu a ten ho zavedl do kanceláře velícího důstojníka, jak řekl.
Nu, a tím velícím důstojníkem byl vzdušný kontraadmirál Leopold Wolfgang Gale.
Podal Chrisovi ruku.
"Sedněte si, plukovníku."
Chris měl pocit, že zůstává v zajetí nějakého dálkového ovladače. Usedl, avšak neoprel se zády o opěradlo.
"Díky vašemu odvážnému průzkumnému letu jsme objevili dvě skrytá palebná stanoviště federální protivzdušné obrany. V tuhle chvíli z nich nejspíš nic nezbylo. Bombardéry třetí flotily už tam dělají svoji práci. Drzost těch chlapů vedla k tomu, že svoje děla ani pořádně nechránili. Karta jim vycházela dost dlouho. Ztratili jsme skoro šedesát strojů."
Můj ty Bože, šedesát strojů, pomyslil si Chris. Před očima měl obrázek chlapců hrajících vybíjenou. Šedesát dětí, takových kluků a holek...
"Ta jatka by pokračovala," říkal kontraadmirál vážně. "Poměr sil se začal povážlivě měnit. Bylo nám jasné, že Federace čeká na vhodnou chvíli a až bude naše stíhací letectvo oslabené, zahájí ofenzívu. Váš odvážný čin, plukovníku, přispěl k odvrácení této hrozby."
"Jak se to mohlo stát? Jak je možné, že jsme o těch bateriích nevěděli?" zeptal se Chris.
"Mělijsme v našich řadách škodnou. Tajného agenta Federace. Nikdo netušil, že je technicky možné... změnit mapy pro intuitivní řízení palby. Technici Federace objevili metodu a ta... bestie ji aplikovala v praxi. Jenom tradiční technika mohla baterie objevit. Technika a zkušenost prvotřídního pilota, násobená odvahou a notnou dávkou štěstí. Pane plukovníku..."
Při těch slovech kontraadmirál vstal.
"Pan ministr války mě pověřil, abych vám předal diamantové perutě k vašemu válečnému kříži. Vzhledem k tajné povaze operace, jak chápete, není možné, aby se ceremoniál odehrál veřejně. Vděčnost vlasti musíme někdy skrývat. I to patří k obětem, které přinášíme."
Kontraadmirál Gale vzal ze stolu safiánovou etui, otevřel ji a podal ji Chrisovi. Znovu mu stiskl ruku.
"Zároveň vás budu muset požádat o přísahu... že navždy pomlčíte o tom, co se stalo, a o všech okolnostech, které váš

hrdinský čin provázely."
"Já..." začal Chris, ale vtom se otevřely dveře.
Nějaký zpocený muž s vyhrnutými ruka vy se objevil na prahu.
"Vyklopila všechno, svině. Dalo to ale fušku. Co dál?"
Za jeho zády Chris spatřil Izabelu Lebenzonovou, poručíka kontrarozvědky. Měla šedivé vlasy a šílené oči s bělmy zrudlými krví.
"Zastřelte ji. Všechny protokoly zlikvidujte."
"A Operace'Očista'?"
"Ta musí běžet ještě týden, dva. Povodíme naše kamarády z Federace ještě nějakou dobu za nos."
Zpocený muž přikývl a zavřel dveře. Kontraadmirál obrátil k Chrisovi unavené oči.
"Ošklivé, co? Zrádce v našich řadách."
"Operace 'Očista' bude pokračovat..." opakoval Chris. "Znamená to, že budete zatýkat, vyslýchat, mučit lidi, o kterých bezpečně víte, že jsou nevinní..."
"Je válka," přisvědčil kontraadmirál. "Myslíte, že děti zabité vinou té bestie měly nějakou vinu?"
Chris se mu díval do očí.
Nechal jsi zabít Lebenzonovou, protože patřila k tvým lidem. Operace "Očista" poběží dál, aby zmátla agenty Federace právě tak jako další vyšetřovací složky našich ozbrojených sil.
Byl by mu to chtěl vyplivnout do očí, ale nenašel k tomu odvahu. Rád by byl svobodný, silný a statečný jako tam nahoře, v kabině Valkýry. Sevřel pěst. Nenahmátl však senzory ndícíjukavice, jen etui s diamantovými perutěmi, největší vyznameiiání za projevenou odvahu.
7.
Seděl ve své pracovně v muzeu u psacího stolu. Perutě právě připevnil ke svému válečnému kříži, když se telefonicky ozvala Marta.
"Martičko..." vydechl. "Konečně! Představ si, že tu už nehlídá vaše agentura, ale normální strážní jednotka."
"Já vím," řekla Marta klidně.
"Takže... kdy se uvidíme? A kde?"
"Nejspíš nikdy a nikde."
"Jakto?"
"Není důvod."
Nastalo ticho. Pak se opatrně ozval:
"To znamená, že..."
"Ano. Znamená to, že jsem musela strpět šoustání se starým pitomým impotentním uslintaným ukecaným idiotem jenom proto, že mi to rozkázali."
"Děláš si srandu."
Nedělala. Duševně zvracela, nad ním a nad sebou a nad vším, co se stalo.
"Vymyslel to Gale, ten hajzl," řekla.
"To všechno proto, abyste mě dostali ven... na frontu ve Valkýře... Abych našel ty baterie..."
"Jasně."
Díval se, jak paprsky světla stolní lampy dovádějí na hranách diamantů, jako by tam hrály nějakou hru. Mohou paprsky hrát vybíjenou čili vybiku? Jeden ho udeřil do nosu... Chtělo se mu plakat.
"Proč jste mi to neřekli rovnou? Proč jste mě nezavolali... Proč oni mě nezavolali, mě, plukovníka v činné službě, proč mi nedali rozkaz?"
"Protože jsi zbabělec a posrahby ses a nikdy bys do Valký-ry nevlezl, kdybys nebyl stoprocentně přesvědčený, že ti hoří prdel! Fuj, ty jeden hnusnej, hnusnej..."
Nedokázala si na nic dost hnusného vzpomenout a proto raději práskla sluchátkem a přerušila spojení.
Opatrně zavěsil levou rukou sluchátko. Na dlani pravé ruky mu ležel válečný kříž s diamantovými perutěmi, nejvyšší možné vyznamenání za odvahu projevenou v boji.
Rozpřáhl se a veškerou silou jím mrštil přes celou místnost. Zasáhl dveře.
Vzápětí dovnitř nahlédl strážný.
"Stalo se něco, pane plukovníku?"
Přešlápl rozpačitě z nohy na nohu. Něco mu zakřupalo pod nohama, ale neodvážil se podívat, co to je. Před takovým hrdinou, jako je plukovník Chris Wallen, by nenašel odvahu k jinému chování než přísně předpisovému.
"Ne, nic se nestalo," řekl plukovník.
Strážný řízně zasalutoval, vycouval a zavřel za sebou dveře.
Chris pootevřel zásuvku psacího stolu.
Na složkách nějakých tajných lejster ležel blaster, vzor dvacet let starý, trochu těžký a zbytečně velký, zato spolehlivý. Indikátor zeleně zářil, akumulátor byl v pořádku.
O pět vteřin později strážný přede dveřmi zaslechl divný zvuk, jako by něco těžkého dopadlo na desku stolu. Chtěl zase otevřít dveře, ale neudělal to.
Starej by se mohl naštvat, pomyslil si. Tihle válečný hrdinové holt mají svoje vrtochy.